

LÁSZLÓFFY CSABA

EGY ÉVTIZEDDEL VILÁGOS UTÁN

„Jaj a népnek, ha nincs költészete,
Lelkét elfojtja a körültekintés...”
(Madách: Mózes. — 1861)

A legszomorúbb hogy lassan nem ismernek magukra sem
alattuk lopott ló telivér-táncot tanulnak
lelkendező idétlenséggel mind kevésbé tolvaj-idegesen
hősök lajstromáról lekéstél költő fejed épen
állíthatod ki új farsangi maskarák közé
főlösleges bújkálnod farkas-fölénnyel sírmező-sötétben
híre sincs már kéjenc hóhéroknak mesterlövőknek
csak lélegzetvételed lesik szabályos-e
akár egy dajkált csecsemőnek ó meg nem ölnek
ücsöröghetsz múzeumőrként öregesen alázatod alatt
gyanúsán folydogál valami a hajdani vesztőhelyek
megolvadt haragos hava nyugtatod magad
ide török láb többé nem tapos
A Hold-sarlóból örvet görbítettek a garabonciás
nyaka köré most már csak egyre vigyázz
várják hogy vakkants a hallgatag kutya harapós.

SOLTÉSZ JÓZSEF

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA

Ha nem állítaná az ember
a létét pellengérré,
ha nem azért izzadna,
hogy gyávaságát gyávasággal,
vakmerőségét vakmerőséggel,
hiúságát hiúsággal tetézte,
hogy a békét csak szünetnek,
a háborút szünetnek nézze,
láthatatlan fegyvert
fogna a kezébe.

Az embernek nincs ellenfele.
Az embernek csak társa van,

meg saját félreértése ...
félelmeivel megtetézve:

A Tudomány attól fél,
hogy majd végképp
ellenünk fordul.
A Művészet úgy érzi néha,
hogy most már végképp
kicsordul.
Az Ember azt hiszi,
hogy a félelem
az ünnepi kabátja,
a Forma a végső megalázkodása,
a Küzdelem pedig —
tragédiája!

Würtz Adám: Madách-illusztráció